

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

říjen 2025 / ročník XXXV

**Svatováclavská
mše sv. ve Vatikánu**

**Oltář sv. Václava
bazilice sv. Petra**

**Instalace
ostatku sv. Jana
Nepomuckého**

KATEDRÁLA PROSÍ O POMOC!

Oprava střechy presbytáře a fasády katedrály sv. Mikuláše

CELKOVÁ VÝŠE ZPŮSOBILÝCH VÝDAJŮ: 28 225 714,28 Kč

Dotace: 26 814 428,57 Kč

(z fondu EU: 19 758 000, – Kč a ze státního rozpočtu: 7 056 428,57 Kč)

Vlastní zdroje: 1 411 285,71 Kč (+ vícepráce)

TERMÍN DOKONČENÍ: 31. PROSINCE 2025

číslo účtu:

561280399/0800

variabilní symbol: 2025

zpráva pro příjemce:

DAR NA OPRAVU KATEDRÁLY

IBAN: CZ24

0800 0000 0005 6128 0399

Kód banky (BIC): GIBACZPX

Děkujeme za Vaši velkorysou
pomoc i každý příspěvek
při realizaci tohoto projektu!

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D., děkan

Římskokatolická farnost,
děkanství u kostela sv. Mikuláše
U Černé věže 71/4
370 01 České Budějovice

Prosíme, přispějte na opravu katedrály! V souvislosti s právě probíhající opravou střechy presbytáře a fasády katedrály svatého Mikuláše je nutno uhradit z vlastních zdrojů téměř 1,5 mil. Kč. Prosíme, pomozte. Děkujeme, Pán Bůh zaplatí!

Obsah

Editorial	3
Svatováclavská mše svatá ve Vatikánu	4
Oltář sv. Václava v bazilice sv. Petra v Římě	5
Kostel ve Větrní získal relikvii sv. Jana Nepomuckého	6
S religionistou Martinem Klapetkem nad současným islámem	7
Slovo života pro děti	10
Poutní slavnost Povýšení svatého kříže v Římově 2025	12
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	13
Personalia	14
Jubilejní pouť na Křemešník	14
Loučení s prázdninami v Zátoni očima dobrovolnice	15
První farní snídanež ve Chvojnově zaplnila deset stolů	15
S námi mohou vaši blízcí zůstat déle tam, kde se cítí dobře	16
„S úctou smekám před pečujícími,“ říká čerstvá držitelka Ceny Charity ČR Jitka Koubová	17
Na věž kostela ve Lnářích byla uložena nová časová schránka	18
Historická návštěva veselské farnosti	19
Pouť ke Stožecké kapli	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Ing. Stanislava Vitoňová

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 11. 2025

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Poutníci z českobudějovické diecéze oslavili 27. září ve vatikánské bazilice sv. Petra hlavního patrona Čech – svatého Václava. Slavnostní mši svatou sloužil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil. Více v článku na straně 4. Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: archiv farnosti Veselí nad Lužnicí

Při titulární slavnosti Povýšení sv. Kříže zavítal do farnosti ve Veselí nad Lužnicí apoštolský nuncius J. E. Mons. Jude Thaddeus Okolo. Více v článku na straně 19.

Editorial

Milí čtenáři našeho diecézního časopisu Setkání, letos v církvi prožíváme velmi významný rok – Svatý rok, jubilejní rok naší spásy, který je církvi obdařen možností získávání plnomocných odpustků a nabídkou dalších Božích milostí. Máme možnost více než kdy jindy využívat z velmi štědré Boží nabídky nadpřirozenou pomoc k prohloubení a posílení naší víry. Uskutečnily se mnohé poutě do Říma i na další posvátná místa; v naší diecézi proběhly poutě do míst, která jsou obdařena možností získávat plnomocné odpustky podobně, jako v hlavních římských bazilikách – před několika dny to vyvrcholilo v Kájově.

Tento rok je proto duchovně velmi intenzivní a záleží na každém z nás, jak tuto posvátnou dobu s užitekem prožijeme ke svému sebeposvěcení.

Začal podzim a my si uvědomujeme, že Svatý rok se také pomalu chýlí ke svému vyvrcholení. Ještě však máme určitý čas, jak zbytek této posvátné doby s užitekem využít.

Jistě si však letos dobře uvědomujeme i skutečnost, že kromě toho, že je Svatý rok, se ve světě dějí věci, které nás naplňují smutkem a bolestí, možná i pocitem obav z budoucnosti. Především ty dvě hrozné a nesmyslné války na Ukrajině a ve Svaté zemi. Nevinní lidé trpí a umírají, znesvářené válečné strany nejsou schopny ty konflikty ukončit, mnozí pociťují beznaděj z budoucnosti. Co vlastně v takové situaci můžeme dělat my, kteří díky Bohu stále žijeme v míru? Jak pomoci světu, aby se vzpamatoval? Jakými prostředky změnit tuto bezvýchodnou situaci?

A právě Svatý rok nám připomíná, že je třeba neztrácet naději, která se opírá o pevný bod, o všemohoucího Boha. Když duchovně využijeme všeho toho, co se nám teď nadpřirozeně nabízí, budeme víru prožívat radostněji, budeme více Bohu důvěřovat a více se na něj spoléhat a sami svými oběťmi a modlitbami můžeme mnohé ovlivnit. Modlitba spojená s důvěrou v Boha je tou mocnou zbraní. A právě v říjnu nám církev nabízí modlitbu svatého růžence jako mocnou zbraň proti zlu. Proto nás všechny Svatý Otec Lev XIV. usilovně vybízí, abychom se zvláště v měsíci říjnu modlili pravidelně svatý růženec za nastolení míru. Zkusme toto přání papeže naplnit a věřme, že to má veliký smysl. Když učiníme aspoň toto, mnoho učiníme. Kéž nám v tom z nebe pomáhá Panna Maria, Královna posvátného růžence.

Připomeňme si přitom výrok papeže Benedikta XVI.: „Kdo věří, není nikdy sám.“ Je s ním dobrý a mocný Bůh a je s ním církev, tajemné tělo Kristovo.

Přeji všem radostné prožití zbytku Svatého roku a teď v říjnu kéž bychom objevili i krásu a sílu modlitby svatého růžence.

Václav Pícha, prelát českokrumlovský

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti. Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Svatováclavská mše svatá ve Vatikánu

V rámci pouti českobudějovické diecéze do Říma oslavili poutníci v sobotu 27. září 2025 v 15 hodin hlavního patrona Čech svatého Václava slavnostní mší svatou v bazilice svatého Petra, kterou sloužil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil.

Mši svatou koncebrovali čeští a slovenští kněží a přítomni byli i seminaristé z Papežské koleje Nepomucenum, řeholníci a řeholnice a zástupci diplomatického sboru.

„Uctít svatého Václava právě zde, v bazilice svatého Petra, je určitá výsada, je to mimořádná událost,“ řekl v úvodu své homilie biskup Kročil. „Jsme u hrobu apoštola Petra, který o Ježíši Kristu vyznal, že je 'Mesiášem, Synem živého Boha' (Mt 16,16), a Pán ho povolal, aby 'utvrzoval své bratry ve víře' (Lk 22,32). A právě o víru v Ježíše Krista v tuto chvíli jde.“

Diecézní biskup Kročil rozjímal nad osobní situací svatého Václava. Jeho rodiče neměli moc velkou víru, zato jeho babička ji žila upřímně a opravdově. Zajistila svému vnuku vzdělání, takže kromě jazyků (mateřštiny, latiny a řečtiny) znal dobře Písmo svaté a pravdy víry a byl tak nejlépe vybaven k tomu, aby se jednou stal moudrým a zodpovědným vládařem.

Svatý Václav však zažíval i velmi zlé věci: odpor těch nejbližších vůči křesťanské víře, posměch a nakonec hrůzný čin – zavraždění staré kněžny Ludmily. V takovém prostředí posměchu zášti a intrik a ve společnosti, v níž se projevovaly ty nejhorší zlořády doznívajícího pohanství, začal mladý Václav vládnout. Kdokoli jiný by takovou tíhu nezvládl, ale **Václav odolal všem tlakům a nadále prosazoval zásady evangelia ve svém státě**, protože čerpal sílu z Boha. Z každodenní mše svaté, při které – i jako panovník – pokorně ministroval, i když věděl, že jím za to ostatní pohrdají. „Kdo z nás dokáže svědčit o své víře mezi svými nejbližšími?“ vyzývá přítomné k zamyšlení českobudějovický biskup. Svátý Václav věděl, co ho může potkat, a byl stejně jako jeho babička svatá Ludmila připraven kdykoli stanout před Pánem.

Vsadil na Krista a na Jeho zaslíbení. Na Boží zákon, na sílu svátosti a na úzký vztah k Bohu prostřednictvím modlitby. A tak se svatý Václav díky tomuto pevnému postoji stal skutečným hrdinou. Hrdinou ne v bitvě – i když i tam vynikal – ale hrdinou víry! **Stal se hrdinou víry ve své vlastní rodině.** Nedbal na tolikeré opovržení a posměch pro svou víru a držel se pevně evangelia. Ano, byl nakonec zavražděn, prolil krev v bratrovra-

žedném boji, ale jeho obět už více než tisíc let přináší ovoce. „Budme i my hrdiny ve svých rodinách! Vychováváme své děti, svá vnoučata ve víře. Modleme se za ně a příkladem vlastního života je obracejme na správnou cestu,“ klade poutníkům na srdce biskup Kročil. „Když před nimi budeme o víře mlčet, ztratíme je pro život věčný. **Evangelizace začíná doma, u těch nejbližších.** Obracejme se ke svatému Václavovi, mocnému nebeskému přímluvci, s prosbou, abychom dokázali být věrni své víře a nebáli se ji hlásat mezi svými nejbližšími. Po jeho vzoru se snažme zajet na hlubinu a budme věrni! **Pamatujme na to, že jde o život věčný!** A nezapomínejme přitom ani na modlitbu za „Petra našich dnů“, papeže Lva, jemuž Pán svěřil petrovskou službu. Amen.“

Po mši svaté následovala modlitba u oltáře svatého Václava a zpěv svatováclavského chorálu.

Svatý Václave, oroduj za nás! Svátý Václave, nedej zahynouti nám, ni budoucím!

Stanislava Vitoňová

Oltář sv. Václava v bazilice sv. Petra v Římě

V sobotu 27. září slavil diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil mši svatou v bazilice sv. Petra ve Vatikánu při slavnosti sv. Václava, mučedníka a dědice Země České. V závěru bohoslužby se všichni odebrali do severního transeptu k oltáři sv. Václava. V bazilice sv. Petra se nachází mnoho oltářů; ne všem národům se ale dostalo cti mít zde „svůj“ oltář.

Založení oltáře sv. Václava je spojeno se jménem olomouckého biskupa Hynka (Jindřicha) Berky z Dubé (+1333). V knize dobrodinců u sv. Petra ve Vatikánu je k 28. září tento zápis: *„Rovněž v městě Praze uložení svatého Václava mučedníka“*. Na okraji pak text pokračuje: *„O tomto svátku svatého Václava nechť se rozdají z pokladny dva zlaté ve zlatě mezi kanovníky, obročníky a kleriky při prvních nešporách, matutinu a mši sv. za duši dobré paměti pana Hynka, kdysi biskupa Olomouckého. Na týž svátek v hodinu mše svaté nechť se dá šest set chlebů obyčejných chudým za duši pana biskupa svrchu řečeného“*. Pod zápisem jsou poznámky: *„Ať se slouží povždy jedna mše svatá v kapli svatého Václava každý týden a dají se sloužícímu (knězi) nebo sloužícím řečené mše svaté každý rok dva zlaté“*. *„Pan Jindřich se svými společníky Čechy daroval zdejší bazilice jeden ornát, kalich stříbrný, jednu mešní knihu ke stálému používání v kapli svatého Václava, což vše zakoupil, totiž ornát za 12, kalich za 10, misál za 18 zlatých ve zlatě. Roku 1365.“*

Někteří historici kladou vznik oltáře až do roku 1355. Prý tak učinil Otec vlasti, císař a král Karel IV. (1316–1378) během své římské jízdy, zahájené na svátek sv. Václava 28. září 1354. Ve sv. Petru byl Karel IV. korunován na císaře Svaté říše římské 5. dubna 1355.

Z doby karlovske pocházela také freska (někteří autoři píší o deskovém obraze), která vznikla z podnětu Jana Očka z Vlašimi (+1380) a byla umístěna nad oltářní menzou. V jejím středu byl zobrazen sv. Václav, po jeho pravici sv. Prokop a po levici sv. Vojtěch. Před sv. Prokopem klečel Karel IV. oblečený v císařských insigniích a na druhé straně arcibiskup Jan Očko (vrucel patriarchálním křížem na znamení hodností papežského legáta, kterou obdržel v roce 1365). Malba byla zničena při bourání staré konstantinovské baziliky sv. Petra a její podobu známe z dobových kopií. Podle nich byl v devatenáctém století namalován oltářní obraz pro kapli české koleje v Římě. Oltář se nacházel v konstantinovské bazilice v rohu hlavní lodi napravo od brány *Guidonea* (dle Tiberia Alfara (1525–1596), kanovníka svatopetrské baziliky).

V nové bazilice sv. Petra se nachází oltář sv. Václava v pravém výklenku severního transeptu. Výklenek byl za papeže Klementa VIII. (Ippolito Aldobrandini, 1536–1605, papežem od 1592) vyzdoben štuky s epizodami ze života svatého Tomáše. Za papeže Pavla V. (Camillo Borghese, 1552–1621, papežem od 1605) se tato výklenková kaple stala známou jako kaple sv. Anny: nad oltářem byl obraz Panny Marie s Ježíškem, sv. Annou a sv. Petrem a Pavlem od Leonarda da Pistoia (1502–1548) a Jacopina del Conte (1510–1598).

Oltář sv. Václava byl konsekrován Antoniem Ricciulli (1582–1643), biskupem diecéze Belcastra v Itálii dne 17. září 1628. Podle dobových svědectví byl do oltáře vložen ostatek sv. Václava. Další prameny zmiňují vložení relikvií sv. Alexia Římského, sv. Marie Egyptské a Čtyřiceti mučedníků. Obřadu se účastnil

vědec, významný církevní historik a archeolog Francesco Maria Torrigio (1580–1649), který vedl archeologické práce v bazilice sv. Petra. Nový oltářní obraz sv. Václava vytvořil Angelo Caroselli (1585–1652). Většinu kompozice zabírá postava sv. Václava, jenž stojí v iluzivní sloupové architektuře chrámu jako živá socha s oděvem antického hrdiny: dominuje červený plášť, na boku opřený štít a za pasem meč. V levé ruce drží sv. Václav bílý prapor s černou orlicí (umělec patrně neměl informace o erbů Přemyslovců). Na hlavě má Václav jednoduchou královskou korunu (umělec nerozlišil mezi skutečnou knížecí hodností a královským důstojenstvím, na které si vladaři Českých zemí museli ještě počkat). Sv. Václav se obrací hlavou k andělu, jenž se vznášá nad jeho praporem a ukazuje mu ve svatozáří korunu slávy nebeské obdrženou za věrnost Bohu, jeho přikázáním, a za život završený mučednickou smrtí. Scéna zabití bratrem Boleslavem je zachycena jako reliéf na soklu vedle Václavovy levé nohy.

Obraz umělec vytvořil ve dvou či třech verzích. Nejstarší z nich se patrně ztratila, ale její skica má být uložena v Palazzo Braschi v Římě. Obraz vytvořený pro baziliku sv. Petra (1627–1632) zůstal na svém místě až do roku 1740, kdy byl nahrazen mozaikou od Pietra Paola Cristofariho (1685–1743) na základě díla Caroselliho. Originál byl převezen do Kvirinálního paláce a odtud se někdy před rokem 1804 dostal do císařské sbírky ve Vídni. Ve srovnání s živými zobrazeními mučednictví sv. Erasma od Nicolase Poussina (1594–1665) a sv. Processa a Martiniana od Valentina de Boulogne (1591–1632) na sousedních oltářích v severním transeptu se Caroselliho ztvárnění sv. Václava zdá nevýrazné a málo dynamické. Na oltáři je nápis: ALTARE S. WENCESLAI DUCIS BOHEMIAE AB HINCONE EPISCOPO OLOMUCENSI.

Oltář sv. Václava v bazilice sv. Petra byl vždy místem, kde se zastavovali čeští poutníci s úctou k našemu národnímu světcovi za Rakousko-Uherska i v období Československa. Obzvláště drahý byl oltář každému emigrantovi v dobách komunistické totality, který mohl daleko od domova nalézt duchovní poselství našich dějin ze Svatováclavského chorálu: *„Nedej zahynouti nám, ni budoucím.“* Snad nejlépe to ukazuje 22. květen 1969, kdy se poblíž oltáře hlavního českého patrona konal pohřeb Josefa kardinála Berana (1888–1969), pražského arcibiskupa a primase českého. Po zádušní bohoslužbě přišel k rakvi zesnulého kardinála papež Pavel VI. (svatý, Giovanni Battista Montini, 1897–1978, papežem od 1963), který provedl výkrop a rozloučení. Úcta, kterou měl k zesnulému, vedla Pavla VI. k rozhodnutí pohřbit kardinála Berana v katakombách pod bazilikou – mezi papeži a nedaleko hrobu sv. Petra. V závěru přítomní zazpívali státní hymnu a po ní chorál *„Svatý Václave“*. Tyto tóny znějí pod svatopetrskou kopulí vždy, když synové a dcery národa Václavova připutují do Věčného města.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Kostel ve Větrní získal relikvii sv. Jana Nepomuckého

V neděli 3. srpna 2025 celebroidl diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil slavnostní mši svatou spojenou s instalací relikvie svatého Jana Nepomuckého v kostele sv. Jana Nepomuckého.

O získání této relikvie se zasloužil především pan Zdeněk Kalianko, akolyta farnosti Větrní a asistent českokrumlovského preláta. Celá procedura trvala několik měsíců a stála velké úsilí nejen pana Kalianka, ale také řady dalších lidí. V následujících řádcích stručně popíšeme proces získání relikvie.

Pana Kalianka již delší dobu mrzelo, že farní kostel – který je již 87 let zasvěcený svatému Janu Nepomuckému – stále nemá vlastní ostatek patrona farnosti a také patrona Města Větrní. „Loni v říjnu mě napadla myšlenka, že naše farnost má své Srdce, ale dalo by se říci, že pouze poloviční. Tou polovinou Srdce je myšleno Nejsvětější Srdce Ježíšovo, které je živě přítomno v našem farním kostele, a to v Nejsvětější Svátosti, v eucharistii. Naším farníkům jsem sdělil, že když již máme půlku našeho Srdce, kterým je Pán Ježíš přítomný v eucharistii, bylo by krásné získat i druhou část. Tou druhou částí jsem měl na mysli vlastní ostatek sv. Jana Nepomuckého. Na konci nedělní bohoslužby jsem proto vyběhl všechny věřící, aby se připojili k modlitbě za schválení a získání ostatku,“ vzpomíná Zdeněk Kalianko.

Pak nastala doba příprav. V první řadě byl záměr oznámen otci prelátovi Václavu Píchovi, JC. D. Ten novinu nejen s radostí přivítal, ale také ihned vydal své kladné stanovisko.

Pan Kalianko pak požádal o pomoc pana Josefa Michalíčka, který pracuje na Biskupství českobudějovickém na památkovém oddělení. Pan Michalíček sestavil časový postup a stanovil všechny náležitosti, které jsou pro oficiální získání ostatku potřebné. Se sestavením žádosti – tak, aby byly splněny všechny náležitosti – pomohl pan David Michal Říha z Národního památkového ústavu, územní odborné pracoviště v Českých Budějovicích.

Hotovou žádost nakonec podepsal farář farnosti Větrní a českokrumlovský prelát Václav Pícha. Poté byla žádost zaslána na Arcibiskupství pražské k rukám Mons. Jana Graubnera, primase českého a arcibiskupa pražského. „V modlitbách jsme pak vždy prosili sv. Jana Nepomuckého, aby se přimlouval za kladné vyřízení. Naše farnost setrvala v modlitbě až do dne, kdy nám dorazila písemná zpráva, že Mons. Jan Graubner naši žádosti vyhověl a také ji schválil,“ upřesňuje Zdeněk Kalianko. To bylo v prosinci 2024 těsně před Vánocemi. „V tu chvíli jsem s radostí běžel do kaple na faře v Českém Krumlově, kde jsem z celého srdce za naši farnost děkoval všem za jejich pomoc, ale především Pánu Bohu za tento dar,“ dodává pan Kalianko.

V úterý 14. ledna 2025 přivezl ostatek sv. Jana Nepomuckého do Českého Krumlova J. M. Vladimír Kelnar, diecézní konzervátor Arcibiskupství pražského a kanovník svatovítský.

A pak nastalo období příprav na slavnostní instalaci ostatku ve farnosti Větrní. Bylo nutno stanovit, kde přesně bude ostatek umístěn, kdo bude ostatek slavnostně instalovat v kostele a mnoho dalších záležitostí s tím spojených.

Památkové oddělení Biskupství českobudějovického ochotně

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

zapůjčilo relikviář pro uložení ostatku. „V dubnu mě oslovila naše varhanice paní Hana Havelková. Ptala se, zda budeme pořizovat nový relikviář pro nově získaný ostatek. A také navrhla, že by na pořízení relikviáře přispěla. V tu chvíli jsem odpověděl, že zřejmě ne, neboť nemáme dostatek finančních prostředků. Ale pak mi to nedalo a začal jsem pátrat na internetu. Objevil jsem krásný relikviář, který je ruční prací a po konzultaci s naším farářem jsem tento relikviář objednal,“ pokračuje ve vzpomínkách pan Kalianko. Relikviář byl doručen v den mariánského svátku, konkrétně 13. května 2025 v den Panny Marie Fatimské.

Zároveň byla ve farnosti Větrní vyhlášena sbírka na pořízení dvířek pro relikviář na oltáři sv. Jana Nepomuckého a na pořízení relikviáře. Díky štedrosti našich farníků se podařilo vybrat dostatečný obnos na uhrazení všech nákladů. Poděkování patří především manželům Josefovi a Haně Havelkovým, kteří věnovali dar, který plně uhradil pořízení nového relikviáře.

„Ještě jednou velmi děkuji nejen Pánu Bohu za vyslyšené prosby, ale i všem zúčastněným, kteří jakkoliv pomohli, všem dárcům, ale i mnoha ostatním lidem. Mezi ně patří také pan Radek Gális z Katolického týdeníku a pan Petr Samec, tiskový mluvčí Biskupství českobudějovického,“ uzavírá Zdeněk Kalianko.

A veliké poděkování patří samozřejmě panu Kaliankovi!

Ve spolupráci se Zdeňkem Kaliankem připravil Petr Samec

S religionistou Martinem Klapetkem nad současným islámem

Otázky pokládal prof. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D., proděkan pro vědu a výzkum TF JU. Odpovídal Mgr. Martin Klapetek, Ph.D., religionista a historik z Katedry filosofie a religionistiky TF JU. Zabývá se především muslimskými komunitami v evropských zemích.

V současné době je žhavým tématem islám, jednak kvůli migrační krizi, jednak kvůli mezikulturním a mezináboženským střetům v některých blízkých zemích se silnou muslimskou minoritou. Ty se jako religionista specializuje právě na islám. Začneme na úvod obecnou otázkou, co je podle tebe hlavní rozdíl mezi islámem a křesťanstvím.

Pokud se vyjde z islámského vyznání víry, bude to podle mého názoru hned jasnější. Muslimové věří, že „není božstva kromě Boha a Muhammad je Posel Boží“. Tedy hlásají striktní monoteismus, který je v rozporu s křesťanským učením o Nejvyšší Trojici. S tím souvisí například pohled na Ježíše, který je pro muslimy významným prorokem narozeným z Panny Marie. Druhá polovina uvedeného vyznání víry zdůrazňuje klíčovou postavu islámu, která je označována za ukončení dlouhé řady proroků.

Zatímco křesťané mají Bibli, která zahrnuje i židovské Písmo (starý zákon), muslimové ani starý, ani nový zákon nepřijali a Korán je něco zcela nového. Jak se liší chápání návaznosti na předchozí Boží zjevení v rámci křesťanství a islámu?

Začal bych trochu obecněji, abych vysvětlil kontext. V islámu existuje tzv. pět pilířů víry. Jedná se o základní shrnutí nauky. Muslimové věří v existenci jediného Boha, jeho proroky, svaté knihy, anděly a osud společně s posledním soudem. Podle jejich přesvědčení jsou pak někteří z proroků spojováni se svatými knihami. Pro nás křesťany to není nic překvapivého, i my spojujeme Mojžíše a Tóru, Davida a žalmů, Ježíše a evangelium. Nakonec je to právě postava muslimského proroka Muhammada a Koránu. Své knihu starého a nového zákona podle muslimů přichází od Boha, ale lidé s nimi nějak nakládali. Mohli podle jejich názoru původní zvěst změnit, třeba podle nich neadekvátně označit jednoho z proroků za Božího syna, nebo původní nauku přehlušit stovkami příkazů a zákazů. Proto muslimové považují Korán za přímé slovo Boží, nejedná se podle jejich názoru o Bohem inspirovaný text, který lidé zapsali lidským způsobem. Lze tedy říci, že chápou Korán jako čistě Boží slovo (Bohem nadiktované), nikoli Boho-lidské (Bohem inspirované a lidmi lidsky zapsané), jak je tomu v křesťanském chápání Bible.

Souvisí to nějak s tím, že by se Korán vlastně neměl překládat? Dodržuje se to mezi muslimy?

Tak to je dobrá otázka, které se mimo jiné věnujeme během

našeho religionistického semináře na Teologické fakultě. Pokud je podle muslimů Korán přímé slovo Boží pro celé lidstvo, nese to s sebou určité výzvy. Jejich učení vzniklo v arabském prostředí a postupně se různými způsoby šířilo severní Afrikou, Blízkým východem, střední Asíí a dále na východ. Od 8. století našeho letopočtu se dostává také do západní Evropy a v pozdějších staletích i na východ našeho kontinentu. Některý z dialektů arabštiny v každodenním životě nyní používá jen každý čtvrtý muslim. Koránskou arabštinu vyznačují islámu z celého světa slyší během pravidelných modliteb i životních událostí. V různých zemích se věnuje odlišná pozornost osvojení si koránské arabštiny během školní výuky. Proto západní bádání a později i samotní muslimové na tuto jazykovou situaci reagovali. Smysl koránských veršů byl převáděn do jiných jazyků již dlouhá staletí. A jak už to bývá, v překladu tak barvitého textu se občas něco ztratí. Proto muslimové kladou důraz na používání arabského originálu.

Co vlastně dělá muslima muslimem? Lze se ptát na něco jako katechismus islámu? Má islám nějakou vrchní autoritu na způsob papeže?

Na religionistice mě baví, že se věnuje normativnímu i žitému náboženství. Tedy že zkoumá nejen oficiální nauku a rituály, ale také různorodé kulturní interpretace vycházející z lidové víry. Islám není kompaktním systémem, přesto má podle

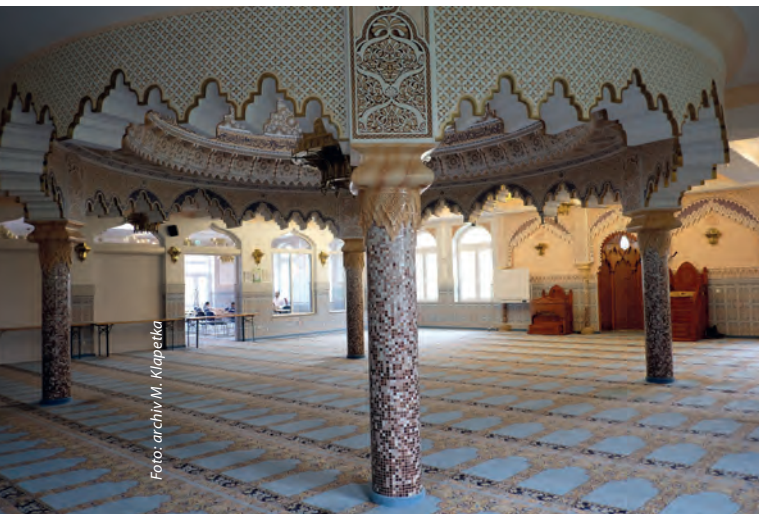

Foto: archiv M. Klapetka

Foto: archiv M. Klapetka

mého názoru jednu důležitou charakteristiku. Podobně jako judaismus je totiž náboženstvím ortopraktickým. Jinými slovy klade důraz na správné vykonávání praxe. Teologické a filosofické názory mohou být v průběhu staletí různorodé, přesto se najdou styčné praktické body. O pěti pilířích víry jsme mluvili, já bych na tomto místě zmínil tzv. pět pilířů islámu. Ty nám totiž ukazují na konkrétní způsoby jednání.

Na prvním místě je to vyznání víry, potom je to pravidelná modlitba, dobrovolná almužna propojená s povinností náboženské daně, půst v měsíci ramadánu a v neposlední řadě pouť do Muhammada rodiště Mekky. Po pěti bodech odkazujících na nauku je tu tedy pět aktivit. Některé má muslim provádět každý den, jiné jednou za rok, nebo dokonce alespoň jednou za život. V tomto bodě se ale zastavíme. Jak to ale všechno vyžadovat, když v islámu není jednotná náboženská autorita? Jsou zde teologové a právníci, kteří mohou vydávat svá stanoviska k důležitým společenským otázkám i k problémům každodenního života. V šíitské větvi islámu, kterou najdeme například v Iránu, je dokonce značně propracovanější hierarchie náboženských specialistů. Přesto všechno každý z věřících musí zpytovat své svědomí, zda věnoval dostatečnou pozornost duchovním záležitostem. Nakonec je to jen a jen na něm.

Nyní se od základních obecných otázek přesuňme k něčemu zcela praktickému a současnému. V Evropě vidíme velké problémy s muslimskými minoritami, které se uzavírají do sebe, místo aby se asimilovaly či integrovaly do většinové společnosti. Vidíme paradoxní snahy těch, kdo utekli z Afghánistánu či Pákistánu vytvořit si jakýsi malý Afghánistán či Pákistán v Evropě. Proč tomu tak je? Když vidíme demonstrace v Hamburku, kde se volá po chalífátu v Německu, máme se bát, co přijde, až vysoká porodnost muslimů udělá z této země převážně muslimský stát?

Kořeny problémů s některými muslimskými komunitami jsou různé. Mohou být prvotně sociální povahy a náboženská charakteristika je pak druhotná. Jedná se o dlouhodobý proces tzv. ghettoizace, tedy postupného uzavírání se v určitém prostoru například městské čtvrti. Postupně mizí přirozené sociální kontakty s okolní společností, pak hovoříme o separaci.

Je to tak lákavé být jen mezi svými. Vedle toho ale může sama společnost různými způsoby odsouvat tyto skupiny na svůj okraj, takový postup je popisován jako marginalizace. Spojením těch procesů nakonec mohou vzniknout ty malé Istanbuly, Kábuly a Islámábády v západní Evropě.

Přesně vedle sebe dáváš dále pojmy asimilace a integrace. I když patří významově k sobě, integrace je v různých diskusích a polemikách zaměňována za asimilaci, což znamená, že se neočekává pouze začlenění do většinové společnosti a ponechání si určitých kulturních specifík (což je integrace), ale úplné splynutí s novým prostředím. Svým studentům připomínám, že zájem o integraci musí mít obě strany. Dějiny druhé poloviny 20. století například v Německu nám ukazují, že za prvé část nově příchozích o to nestojí a za druhé stát dlouho neměl pochopení pro jejich trvalé začlenění.

Demonstrace z posledních měsíců volající po zavedení určité představy o chalífátu jsou výpovědí o různorodosti islámu v Německu. Podobné aktivity ve veřejném prostoru jsou pečlivě sledovány veřejností, politickými zástupci, institucemi pro ochranu ústavy, ale také samotnými místními muslimy. Radikální aktivisté nejednají jejich jménem. Co se týče demografie, z Německa se nestane převážně muslimský stát na základě vysoké porodnosti. V současné době žije u našich západních sousedů již čtvrtá generace vyznavačů islámu. Počet dětí v těchto rodinách se postupně přiblížil k německému průměru. Prostě v této oblasti se integrovali velice rychle.

Děje se něco podobného i v případě, že takoví muslimové přicházejí do nějaké jiné země, kde vládne islám, ale jiné formy, či spojený s jinou kulturou?

Současná situace v severní Africe i na Blízkém východě je velice turbulentní. Je výsledkem historických souvislostí, jejichž kořeny jdou často daleko do minulosti. Například v Sýrii probíhá občanská válka již od roku 2011. Miliony uprchlíků odešly také do sousedního Libanonu a Turecka. Pro každou z těchto zemí to byla obrovská výzva s ohledem na jejich vlastní politické a ekonomické problémy. V běžném životě v menších městech i v metropolích se projevují i kulturní rozdíly mezi Araby a Turky. Problémem je nejasná budoucnost Sýrie a jejich

vztahů se sousedy. Tedy jak dlouho uprchlíci za hranicemi zůstanou, zda jim bude umožněno se vrátit apod. V takové chvíli přicházejí ke slovu stereotypy o těch druhých, které se používají nejen během předvolebních kampaní. Stejně náboženství automaticky neznamená, že si budou rozdílné skupiny obyvatel rozumět bez určitého napětí.

Jedním ze slov, která charakterizovala migrační krizi, bylo „obohacení“ naší společnosti, o němž mluvili zastánci multikulturalismu. Kritikové namítají, že jsme zatím obohacování spíše nárůstem násilí. Ale vážně: Ekonomicky to zatím na velké obohacení migrací z muslimských zemí nevypadá, ale je něco, např. knihy, hudba apod., co by mohlo být pro evropského křesťana zajímavé a co by nás mohlo obohatit kulturně či jinak?

Nejsem si zcela jistý, jak je to v současnosti přesně s ekonomickými dopady migrace z muslimských zemí. Myslím si, že k tomu zatím nejsou relevantní obecné informace na mezinárodní úrovni. Nebo jsem se s nimi ještě nesetkal. Jak už to v podobných případech bývá, balance alespoň v národních kontextech se projeví až po určité době. Známe to i z posledních let, kdy část evropských společností řeší, jestli třeba na ukrajinské uprchlíky nedoplácí.

Otázka je to moc zajímavá, protože jde vlastně k jádru věci. Proč jsem se rozhodl věnovat odbornou pozornost právě islámu v Evropě? V posledních letech se od odborníků očekává rychlá reakce na proměnlivou mezinárodní situaci. Ke slovu se dostávají sociologové, politologové a bezpečnostní analytici. Vedle toho má ale smysl i základní výzkum věnovaný historickým textům nebo současné kultuře muslimské mládeže. Takto jsem se dostal k tématu islámského umění a architektury. Není to jen o kontroverzních kupolích a minaretech na Západě. Symbolika skrytá v detailech historické výzdoby interiérů a exteriérů budov je daleko hlubší a obohacující. V poslední době jsem si to zase více uvědomil během religionistické exkurze do Istanbulu.

Dlouhodobě se odborně věnuji islámu ve veřejném prostoru. Především mě zajímá budování mešit a pohřební kultura. Jinými slovy organizovaná integrace zaměřená na všechny generace. Během terénního výzkumu v Německu, Rakousku a Švýcarsku jsem se setkal s mnoha zajímavými lidmi i s odtažitým přístupem. V tom nejsou rozdíly oproti jiným náboženským komunitám. Rozhovor s duchovním v mešitě ve Štýrském Hradci byl pro mě impulzem k přemýšlení nad mojí vírou. Podíval jsem se na svůj život s určitým odstupem. Na tomto místě bych se vlastně vrátil k první otázce našeho rozhovoru. Je dobré jít úplně k základům a vzájemně si vyjasnit pozice.

Jak se v těchto turbulentních dobách žije religionistovi, který se zabývá islámem? Viděli jsme agresivní žádosti o odvolání odbornice na Izrael z Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy. Předpokládám, že podobné nepochopení a nenávist bude v případě odborníků na islám u nás ještě silnější.

Občas je to komplikované a vysilující. Před rokem 2001 označovala čeština odborníka na islám výrazem islamista. Po úto-

cích z 11. 9. 2001 v New Yorku ten pojem postupně získal úplně jiný obsah. Badatelé věnující se různorodé problematice spojené s islámem byli nově označováni jako islamologové. Mimochodem jsme to slovo zařadili na Katedře filosofie a religionistiky TF JU do názvu naší konference, kde se pravidelně diskutuje s českými a slovenskými kolegy o současných tématech a budoucích výzvách. Počátek nového tisíciletí tedy byla doba, kdy se mnoho lidí začalo o islám nově zajímat. Teroristické útoky spáchané muslimy ale vedly k tomu, že i neutrální informace o islámu během veřejných přednášek vyvolávaly ostré polemiky. Druhé komplikované období byla léta 2010–2015, kdy probíhala tzv. migrační krize. Opět se v naší společnosti mísil zájem o dění na Blízkém východě a v severní Africe s konfrontačním tónem internetových diskusí. Od října 2023 se celá věc znovu vrátila v návaznosti na tragické události v Izraeli. Bohužel, znovu jsou kolegové islamologové nálepkováni jako islamisté jen proto, že se třeba zajímají o palestinskou literaturu.

Otázky kladl
Prof. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D.

Aplikace Farnost do kapsy

Farnost do kapsy – víra,
akce, informace. Vše na
jednom místě.

PASTORAČNÍ
STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

Všechny důležité
informace o aplikaci
Farnost do kapsy
a návodu k její
instalaci najdete na
webu prolidi.online
nebo po načtení QR
kódu.

Boží láska nás stále doprovází.

„Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi“ (Ž 121, 2)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

(ŘÍJEN 2025, z liturgie 19. října, XXIX. neděle v mezidobí)

Bůh nás má rád a stvořil "Nebe a zemi", aby nám daroval nádherný domov k žití. Nikdy nás neopouští: i když chybujeme, Bůh nadále pomáhá znovu začít milovat.

Ano, když nás Bůh stvořil, stále nás doprovázel, abychom objevili, jak žít v harmonii mezi námi a se světem. Dal nám 10 přikázání a pak poslal svého Syna Ježíše, který nám dal objevit Boha jako Otce.

Ježíš je nám stále nablízku, naslouchá nám, utěšuje nás, pomáhá nám překonávat těžkosti. Spolu s Ním můžeme zakoušet lásku Boha, našeho Otce, který na nás myslí a pomáhá nám mít se rádi jako bratři a sestry.

František má velkou radost. Chystá se k odjezdu na tábor na jedno krásné místo uprostřed přírody! Nemůže se dočkat, i když má trochu strach, protože bude poprvé bez rodičů!

František odjede a týden uteče velice rychle! Když se vrátí, maminka se ho zeptá: "Tak jak to šlo?" "Dobře", odpoví František. "Když mi bylo trochu smutno, cítil jsem že nejsem sám, protože Ježíš je se mnou."

Jednou jsem měl velikou žízeň, ale měl jsem prázdnou láhev. Pomyslel jsem si: "Ježíši, Ty mě máš rád a myslíš na mě. Můžeš mi poslat trochu vody? Hned přišel můj kamarád a dal mi napít! Je to pravda: Ježíš na nás myslí!"

«Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.»

Ježíš vypráví příběh o pastýři, který si všimne, že ztratil jednu ovci. Hledá ji, najde, vezme si ji na ramena a znovu přinese domů. Pak pozve své sousedy, aby to společně oslavili.

Tento příběh můžeme shrnout do tří dějů:

ZTRATIT SE:
Ve smutku, v opuštěnosti, nepochopení, chvíle kdy myslíme jenom sami na sebe: to všechno nás může vzdalovat od Boha.

NALÉZT:
On nás nalézá tam, kde jsme, nikdy na nikoho nezapomene. Jak velká radost, když nás najde!

SLAVIT:

Ježíš chce, abychom pochopili, jak důležité je radovat se se všemi a vybízi nás, abychom nesoudili druhé.

Chiara Lubichová píše:

«Je to výzva k pochopení Božího srdce, k víře v Jeho lásku. (...) Boží logika není jako ta naše. Bůh na nás stále čeká: dokonce mu působíme nesmírnou radost pokaždé - byť by to mělo být nekonečně mnohokrát - když se k němu navracíme.»

Jedna učitelka nám vypráví:
«Někteří žáci pravidelně chodili za školu. Ve volných hodinách jsem chodila na trh poblíž školy, protože jsem věděla, že tam pracuji, aby si něco vydělali.»

Jednou jsem je konečně uviděla a oni byli překvapeni, že jsem je přišla hledat osobně. Uvědomili si, že jsou důležité pro celou školní komunitu. Začali tedy pravidelně chodit do školy a pro všechny to byla opravdu velká radost.»

CARLO ACUTIS

Carlo Acutis se narodil 3. května 1991 v Londýně. Rodina se do Itálie vrátila, když byly Carlovi čtyři měsíce. Byl to úplně obyčejný kluk – rád hrál fotbal, měl psa a moc ho bavily počítače a internet. Ale Carlo měl také velké srdce. Už od malička miloval Ježíše a říkal, že Eucharistie je jeho dálnice do nebe. Každý den chodil na mši svatou a modlil se růženec.

Ale též hrál videohry, měl rád kreslené filmy, nosil džíny a mikinu. Snažil se však vždy myslet na druhé. Pomáhal chudým a bezdomovcům, zastával se spolužáků, kterým se někdo posmíval. Carlo byl také moc šikovný s počítači. Uměl dělat webové stránky. Vymyslel velký projekt: vytvořil web o eucharistických zázracích, aby lidé poznali, jak moc je Ježíš živý v Eucharistii. Když mu bylo jen 15 let, vážně onemocněl leukémií. Svou nemoc obětoval za papeže a za církev. Říkal: „Všichni lidé se rodí jako originály, ale mnozí umírají jako kopie. Já chci být originál pro Boha.“ Carlo zemřel 12. října 2006 v Assisi. Byl pohřben tam, kde žil sv. František, protože ho Carlo moc obdivoval. Lidé začali vyprávět o jeho laskavosti a o tom, jak blízko měl k Bohu. Proto ho církev uznala za svatého. A dne 7. září 2025 byl papežem Lvem XIV. slavnostně svatořečen na Svatopetrském náměstí v Římě.

Ludmila Veselá

Úkol pro děti:

Napište nám podle obrázku několik vět o tom, co měl rád svatý Carlo Acutis a také to, co vás s Carlem spojuje. Ze všech došlých odpovědí vylosujeme tři výherce. Odpovědi pište nejpozději do 15. 11. 2025 na katechetky@bcb.cz

Jubilejní pouť pro děti do Žďáru nad Sázavou

V sobotu 30. srpna jsme se vydali v počtu 11 poutníků na jubilejní pouť pro děti do Žďáru nad Sázavou.

I přes brzké vstávání, výluku a hledání autobusové zastávky v Jihlavě jsme v 11:00 vystupovali před bazilikou Nanebevzetí Panny Marie ve Žďáru nad Sázavou. Tam nás čekal místní farář a další poutníci. Po společné mši svaté jsme absolvovali zajímavou prohlídku o založení bývalého kláštera s historií kostela a rajske zahrady.

A pak už jsme se těšili na skvost tvorby architekta Jana Blažeje Santiniho na blízké Zelené hoře. Prohlídku poutního kostela sv. Jana Nepomuckého jsme si opravdu užili. Skláněli jsme se před lidským umem a Boží velebností. Po odpočinku, občerstvení a dovádění, hlavně šesti dětí, jsme se vypravili na vlakové nádraží. Po duchovním zážitku nás čekal „smyslový“, neboť jsme se ocitli u ukázky vojenské techniky a dovedností. A pak vlakem domů. Jak zhodnotily děti: „Pouť byla moc hezká, jen kdyby to nebylo to přestupování z vlaku do vlaku.“

Iva Hojková

Foto: archiv Pastoračního střediska

Poutní slavnost Povýšení svatého kříže v Římově 2025

V místě, kde se snoubí mariánská úcta s úctou ke kříži, kde ambity s obrazy ze života Panny Marie obepínají loretánskou kapli a několikakilometrová pašijová cesta linoucí se římovskou krajinou dává poznat velikost výkupného utrpení Pána Ježíše a tíhu Jeho kříže, kde nad zobrazenými dějinami spásy rozprostírá své perutě Duch svatý uctíváný v kostele Jemu zasvěceném, konala se v neděli 14. září 2025 poutní slavnost ke cti Povýšení svatého kříže.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

„Za tento svátek Povýšení svatého kříže vděčíme matce císaře Konstantina svaté Heleně. Ona pozorně četla evangelia a hledala kříž Pána Ježíše a její úsilí bylo odměněno. Nechala v Jeruzalémě na místě ukřižování vystavět nádherný chrám, kde byla převzácná relikvie uložena. Tento chrám byl posvěcen 13. září 335 a den nato byl Svatý kříž vystaven k veřejné úctě. Dnes je tomu přesně 1690 let,“ shrnul historii svátku Povýšení svatého kříže českokrumlovský prelát Václav Pícha.

Poutní slavnost sestávala ze dvou liturgií – jedné podle misálu z roku 1962, kterou slavil P. John Berg, generální představený Kněžského bratrstva sv. Petra, a druhé podle misálu z roku 1970, kterou sloužil Prel. Mgr. Václav Pícha, JC. D., vikář českokrumlovský a prelát českokrumlovský. Ve své homilii řekl: **„Proč jsme dnes zde na pouti? Abychom při Nejsvětější oběti mše svaté děkovali za své vykoupení, protože Pán Ježíš svou bolestnou smrtí na kříži zachránil svět. Chceme si vyprošovat sílu a odhodlání k tomu, abychom se dokázali zapřít, brát na sebe každodenně svůj kříž a následovat Pána. I na cestě kříže.**

Bůh nám k posílení víry a prohloubení vztahu k Němu dává potřebné prostředky: **především Eucharistii, dále posvátná místa, jako je třeba Římov, a relikvie.** Z celého Svatého kříže se dodnes zachovaly jen malé částčky, které se dostaly do různých koutů světa, ale jeho ovoce přetrvává dál a bude působit až do konce světa. A my se radujeme, že nás Pán Ježíš na kříži zachránil.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Dnešní svátek tedy není plný smutku jako na Velký pátek, nýbrž je to naopak radostné vyznání, že právě křížem jsme byli zachráněni.

Když vzhledneme ke kříži, musíme si uvědomit, že platí slova Kristova: Tak Bůh miloval svět, že poslal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl v Něm život věčný. (J 3,16) Jako byl za Mojžíše na poušti po hadím uštknutí uzdraven a zachráněn každý, kdo s vírou vzhledl ke kůlu s měděným hadem, tak **bude před věčnou smrtí zachráněn každý, kdo s vírou a pokáním pohlédne na Krista na kříži a přijme Ho za svého Pána.**

Právě dnes si více než kdy jindy uvědomujeme, že i my neseme své osobní kříže, že náš život není procházka růžovým sadem a že sebezápór, obětí utrpení jsou nedílnou součástí našeho života. Ale záleží na tom, jak se ke svému kříži postavíme. Buď ho přijmeme a budeme ochotni ho nést, nebo se mu budeme snažit vyhnout. My často reptáme a fňukáme, když na nás dolehne něco těžkého,

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

ale Pán Ježíš a Panna Maria nám ukazují jinou, správnou cestu: **Přijmout kříž od Pána Boha, být aktivní a chtít ho skutečně nést. A zároveň si být vědomi, že nás v tom Pán Bůh nenechá samotné a bude nás podpírat.**

Křesťanský postoj vůči kříži má být proniknut vírou, že naše ochotná oběť a vytrvalé nesení kříže přinese velký užitek. Odčichujeme tím své vlastní hříchy a vytváříme nové hodnoty, které se někde projeví, třeba tím, že se někdo v naší rodině obrátí, uzdraví, nebo se někde na světě něco zlepší. Každá naše oběť spojená s vírou a ochotou přinese užitek a posílí nás ve víře. **Neutíkejme zbaběle od kříže. Uchopme ho a s vytrvalostí ho nesme, i když je kolikrát těžký a máme pocit, že je nesnesitelný.**

Kéž je nám vzorem v nesení kříže Panna Maria. Ta právě pod křížem přijala nové a veliké poslání: stát se také naší Matkou, posilovat nás v našich bolestech a přimlouvat se za nás. Maria vidí naše trápení, chápe nás a dokáže se vcítit do našich bolestí. Ctěme Matkou Bolestnou a spolehněme se na ni, ona nás nikdy neopustí. **Dnešní svátek nás vybízí, abychom se nebáli svého životního kříže. On je naší cestou ke spáse. A nejsme na něj sami.** Pán Ježíš nám řekl: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11,28) S důvěrou v Boží lásku a Jeho milosrdenství se svěříme Bohu do rukou a **slibme Mu, že chceme ochotně přijmout a nést svůj kříž s vědomím, že na to nejsme sami.** Pomoc shůry je s námi každý den. Důležité je, abychom si toho byli vědomi.“

Stanislava Vitoňová

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V tomto dílu pokračujeme v tématu o mezigeneračních vztazích.

Apoštol Petr se stal prvním papežem a byla mu svěřena církev. Jeho jméno Petr se v Novém Zákoně vyskytuje 154x. Častější už je jen jméno Ježíše Krista. Je velmi důležitou postavou, protože v něm je vidět naše společná lidskost, jeho láska k Ježíši i křehkost, s kterou Ježíš počítá. Na břehu Tiberiánského jezera, na místě, kde byl Petr se svým bratrem Ondřejem povolán, se Ježíš 3x Petra ptá: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ (Jan 21, 17–18)

Bůh vidí do každého srdce, ví, s jakou láskou může v našem srdci počítat. Ví, že ho Petr miluje, a přesto se ho 3x za sebou ptá. Proč? Možná proto, abychom si i my uvědomili, jak velká je Ježíšova láska k učedníkům a tím i k nám. Je to láska svobodná, přímá, silná a vlídná. Má nás dovést k odpovědi: Jaká je moje láska, má odpověď na tento vztah Boha ke mně? Nejedná se zde o nějakou strojenost, o příležitostné klanění nebo „nasládlou“ lásku. Jedná se o přímý vztah k Bohu, který je nám stále nablízku.

V rozhovoru Ježíše s Petrem najdeme dva úseky, které se týkají stáří. V prvním Ježíš Petra upozorňuje, že v mládí byl soběstačný, byl sám sobě pánem. Ve stáří to bude naopak. Stáří s sebou přináší nemoci, omezení a závislost na druhých. Staří by tyto nevyhnutelné projevy měli umět přijímat a vydávat svědectví o trpělivosti a nezastavení se na cestě za Ježíšem, i když se jejich tempo výrazně zpomaluje. Moudrost ve stáří spočívá v poučení z křehkosti a vydávání svědectví i za okolností, kdy je život svěřen do jiných rukou a dalece závisí na iniciativě druhých.

Ve druhém úseku můžeme vidět z rozhovoru mezi Ježíšem a Petrem, že ve stáří klesá vůdčí role. Je zde pokušení o uchování protagonismu. Petra přepadá zvědavost a při pohledu na učedníka, kterého Ježíš miloval a který šel za nimi, se ptá: „Pane, a co on?“ (Jan 21,20–21) Ježíš Petra napomíná, aby se o to nestaral. Od Petra chce jen jednu věc a tou je následování. O nic jiného se Petr nemá starat. Staří by neměli závidět mladým, kteří se vydávají svou vlastní cestou nebo obsazují jejich místa. Je pěkné, když starý člověk může říci: „Prožil jsem život, toto je má rodina; prožil jsem život – zhrěšil jsem, ale také prokazoval dobro.“ Tak se loučí moudrý člověk.

Starý člověk nemůže být šťastný bez pohledu na mladé a mladí nepůjdou v životě vpřed, když se nepostarají o své staré.

Mgr. Martina Fürstová,
Diecézní centrum pro rodinu

Personalia

A/ Životní jubilea:

R. D. Ing. Mgr. Jan KULHÁNEK,
oslavil **19. 10. 2025** své **čtyřicáté páté narozeniny.**

R. D. František HALAŠ,
oslavil **30. 10. 2025** své **sedmdesáté deváté narozeniny.**

R. D. PhLic. František HRANÁČ, Ph.D.,
oslaví **2. 11. 2025** své **sedmdesáté páté narozeniny.**

R. D. Mgr. Martin BĚTUŇÁK,
oslaví **11. 11. 2025** své **padesáté páté narozeniny.**

Karel LEDNICKÝ, trvalý jáhen,
oslaví **13. 11. 2025** své **osmdesáté třetí narozeniny.**

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

B/ Výročí kněžského svěcení:

R. D. Prof. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav Max KAŠPARŮ,
Ph. D., oslaví **31. 10. 2025** své **desáté výročí kněžského svěcení.**

P. Mgr. Petr Petr z Alk. PETŘIVALSKÝ, OFMCap., oslaví
13. 11. 2025 své **patnácté výročí kněžského svěcení.**

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 1. 10.** 9:30 Č. Krumlov: mše sv. s biřmováním
- 6. 10.** 14:30 Praha: Komise pro laiky a hnutí
- 7. 10.** 9:30 Praha: Stálá rada ČBK
- 12. 10.** 10:00 Kájov: poutní mše svatá
- 13. 10.** 17:00 Dobrá Voda u Nových Hradů: růženec, mše svatá
- 14. 10.** 9:30 Praha: IT komise ČBK
- 16. 10.** 9:30 Č. Budějovice, biskupství: setkání vikářů a kněžské rady
- 20.–22. 10.** Osek: plenární zasedání ČBK
- 23. 10.** 14:30 Č. Budějovice: diecézní pastorační rada
- 25. 10.** 9:00 Č. Budějovice: diecézní duchovní obnova
- 30. 10.** 10:00 Praha: právní komise ČBK
- 31. 10.** 16:30 Prachovice, kostel sv. Jakuba: mše svatá
- 1. 11.** 10:00 Č. Budějovice: jáhenské svěcení
- 2. 11.** 15:00 Č. Budějovice: kaple sv. Otýlie: mše sv. a modlitba na hřbitově
- 11. 11.** 9:00 Č. Budějovice, biskupství: kněžský den

Změna vyhrazena

Jubilejní pouť na Křemešník

Na svátek Narození Panny Marie (v pondělí 8. září 2025) se sedmdesáticenná skupina poutníků vydala z Českých Budějovic na jubilejní pouť na Křemešník.

Na místo dorazili poutníci přesně v 11 hodin. Skupinu již očekávali pan kostelník Pavel Pípal a pelhřimovský vikář P. Josef Sláčík se skupinkou svých přátel. Všichni jsme společně slavili mši svatou. Pak Pavel Pípal obsáhle a fundovaně zasvětil naše poutníky do historie a krás poutního místa Křemešník.

Poté nás již v restauraci Křemešník netrpělivě vyhlíželi na oběd, neboť jsme nabrali nemalé zpoždění oproti plánu. Po dobrém obědě a jablečném štrůdlu někteří vystoupali na rozhlednu Pípalka (která je pojmenovaná právě po panu Pípalovi). Jiní se pomodlili na křížové cestě, anebo došli k Zázračné studánce s Vodní kaplí sv. Jana Křtitele. Někteří jen prostě v klidu pobýli v ambitech kolem jubilejního kostela Nejsvětější Trojice.

Pak jsme se hned nevrátili domů: naše poutní výprava se zastavila v kostele sv. Bartoloměje v Pelhřimově, kde jsme s P. Pavlem Bickem obnovili své křestní sliby u cínové křtitelnice z roku 1517. Poutř připravilo Diecézní centrum pro seniory spolu s P. Pavlem Bickem. Při kávě pak někteří poutníci plánovali, kam se vydat v příštím roce. „Poutř byla pěkná, dejte zase vědět, až něco budete chystat.“ Takto a podobně se mnozí poutníci loučili. Ještě

jinými slovy vyjádřila vděčnost statečná poutnice s chodítkem: „Děkuji za poutř. Pelhřimov je město mého mládí, jsem ráda, že jsem tam byla.“

Mgr. Iva Hojková

Loučení s prázdninami v Zátoni očima dobrovolnice

Když jsem jela na akci Loučení s prázdninami, kterou 30. srpna 2025 pořádala organizace Dvůr naděje, z. s. v Zátoni, měla jsem v sobě spoustu očekávání – a přiznám se, i obav.

Jela jsem tam poprvé a navíc jsem s sebou měla svou pětiletou dceru. Ještě doma dostala jasné instrukce, jak se má chovat a fungovat samostatně, ale stejně jsem si kladla otázku, jak všechno zvládneme. Na místo jsme dorazily brzy dopoledne, abychom pomohly s přípravami. Už první chvíle pro mě byly příjemným překvapením – seznámila jsem se s ostatními dobrovolníky, kteří byli neuvěřitelně milí a vstřícní. Bylo až dojemné sledovat, kolik lidí různého věku a různých životních situací spojila touha pomáhat. Atmosféra spolupráce a radosti panovala od prvních okamžiků.

Mým úkolem se stala obsluha stroje na cukrovou vatu. Dostat do ruky úplně nový stroj, se kterým jsem nikdy předtím nepracovala, byla výzva sama o sobě. Ale díky skvělým pomocníkům jsme to zvládly a úsměvy dětí s růžovými obláčky sladké radosti za to stály.

Okolo poledne dorazil Mons. David Henzl, generální vikář českobudějovické diecéze, který akci slavnostně zahajoval. Slavnostní zahájení proběhlo ve 13:00 hod. v kostele, kde všechny přivítal kněz Jan Mikeš, předseda spolku Dvůr naděje. Poté promluvil PhDr. Jiří Vácha, Ph.D. jako autor svého obrazu Engelmara Unzeitiga, zamýšleného patrona Dvora naděje. Následně Mons. Henzl představil novinky ohledně vydaného stavebního povolení na budovu Domečku, a také oznámil, že je podána žádost o stavební povolení na budovu fary.

Pak byla připravena zábava doslova pro všechny – od skákacího hradu a bublinových stanovišť přes fotokoutek až po hasičskou techniku, kterou si mohli návštěvníci prohlédnout zblízka. O hlad i žízeň se postaraly čerstvě pečené pizzy v místní nové pizza peci, párky v rohlíku, koláčky, čepované nápoje i káva. Výtěžek z občerstvení i prodeje propagačních předmětů putoval celý na činnost Dvora naděje.

Během odpoledne se k nám připojili také českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil a správce místní farnosti prelát Václav Pícha. Atmosféru obohatila i spolupráce se spolkem sudetských Němců ze Zátoně, kteří v tuto dobu každoročně pořádají poutě, protože kostel je zasvěcen Umučení sv. Jana Křtitele. Přítomní tak mohli zaslechnout nejen češtinu, ale i němčinu – a vše se přirozeně propojilo v duchu přátelství. Oficiální program završil koncert Dubenské scholy v kostele. Pak už následoval jen neoficiální závěr – společný úklid.

Domů jsem odjížděla unavená, ale šťastná. Dcera celý den zvládla na jedničku. Ten den pro mě nebyl jen o pomoci a práci, ale hlavně o nových přátelstvích, vřelé atmosféře a pocitu, že to vše má smysl. A už teď se těším, až se v Zátoni zase potkáme.

Monika Ettlerová

První farní snídaně ve Chvojnově zaplnila deset stolů

Poslední prosluněnou srpnovou nedělí (31. 8. 2024) po mši svaté, během které otec Benedikt Machalík požehnal školákům aktovky, se v naší farnosti konala první farní snídaně.

Opět se krásně ukázalo, jakým požehnáním je, když farnost dokáže spolupracovat: deset stolů přeplněných dobrotami, které upekli místní farníci, se zaplnilo hned po mši svaté a společně s kávou, čajem a mnohými jinými pochutinami jsme strávili příjemné dopoledne. Kuriozitou pro mladší zúčastněné byla vynikající cukrová vata.

Děkujeme všem, kteří se nějak zapojili do této krásné akce – ať přípravou dobrot, nebo jejich samotným snědením. Těšíme se na další společné akce protkané Boží láskou, které nás čekají.

Tereza Kostková

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

S námi mohou vaši blízcí zůstat déle tam, kde se cítí dobře

Když se zdraví našich blízkých začne zhoršovat, přichází chvíle, kdy už péče o ně přesahuje naše síly. V takové situaci je důležité vědět, že na to člověk nemusí být sám. Pečovatelské služby Charity pomáhají rodinám zvládnout péči o seniory a nemocné doma – s respektem, lidskostí a profesionálním přístupem. Tady je příběh paní Hany ze Šumavy.

Když si paní Hana přivezla maminku z nemocnice, připravovala se na to nejhorší. „Mysleli jsme, že o ni do měsíce přijdeme. Z měsíce bylo pět let,“ vzpomíná.

Žijí v malé obci na okraji Šumavy. O maminku se starala s pomocí rodiny a později i díky pečovatelské službě Charity Sušice, která umožnila, aby mohla zůstat doma. „Maminka byla velice energický člověk,“ popisuje paní Hana. „Zpočátku zvládala všechno s malou podporou, ale postupně jí síly ubývaly. Já mám operované srdce a věděla jsem, že to sama nezvládnou. Zavolala jsem do Charity – to byl pátek – a od pondělka už děvčata začala chodit.“ Pečovatelky pomáhaly s každodenní hygienou, oblékáním i pohybem. Péče se postupně přizpůsobovala potřebám maminky – od jedné návštěvy denně až po tři v závěru života. Vedle praktické pomoci přinášely i něco, co v domácnosti mělo cenu zlata – klid, lidskost a podporu. „Říkala jsem si, že jakmile to nezvládnou, budeme to muset řešit jinak. Ale když jsem viděla, jak děvčata pečují – takovou péči by jinde nedostala,“ dodává paní Hana.

Její maminka nakonec odešla doma, ve známém prostředí, mezi svými nejbližšími. „Bylo to to nejlepší, co jsem pro ni mohla udělat. Zvládli jsme to,“ uzavírá.

Zkušenost paní Hany ukazuje, že péče o blízkého není jen o každodenních úkonech. Je to vztah, odvaha, trpělivost i láska – ale také umění říct si o pomoc včas.

Z praxe víme, kolik síly a odhodlání péče o blízkého člověka vyžaduje. Každý den vidíme, co znamená být nablízku v těžkých chvílích – jako dcera, manžel nebo vnouče. A právě proto jsme tu. Aby v tom nikdo nemusel být sám.

Pokud procházíte podobným obdobím, neváhejte se na nás obrátit.

Veronika Rybáčková a Lucie Mikulová

Pečovatelské služby

provozují tyto Charity v naší diecézi:

Charita České Budějovice

(České Budějovice a okolí, Týn nad Vltavou a okolí)

Charita Český Krumlov

(Českokrumlovsko, Kaplicko)

Charita Horažďovice

(Horažďovice a okolí)

Charita Prachatice-Vimperk

(Prachatice a okolí, ORP Vimperk)

Charita Pelhřimov

(Pelhřimovsko, Pacovsko, Kamenice nad Lipou)

Charita Písek

(Písecko, Milevsko)

Charita Třeboň

(Třeboňsko)

Charita Strakonice

(Strakonicko, Blatná, Volyně)

Charita Sušice

(ORP Sušice)

„S úctou smekám před pečujícími,“ říká čerstvá držitelka Ceny Charity ČR Jitka Koubová

V pátek 17. října byly v Katedrále sv. Víta v Praze předány Ceny Charity ČR za obětavou práci vynikajícím pracovníkům, dobrovolníkům či podporovatelům udělované již od roku 2008.

Za českobudějovickou diecézi letos převzala Cenu Charity ČR paní Jitka Koubová, která 11 let vedla Charitu Kamenice nad Lipou. Tu intenzivně rozvíjela a v mnoha ohledech prakticky vyčerpala potenciál tohoto malého regionu.

Když se na konci loňského roku Charita Kamenice sloučila s Charitou Pelhřimov, z organizace neodešla – naopak. V nové roli dál hledá zdroje podpory a ukazuje, že Charitě zůstává věrná srdcem i skutky. „Jsem rád, že Jitka Koubová zůstala v naší organizaci. Díky svým zkušenostem, nápadům a výborné znalosti místního prostředí se jí daří rozvíjet spolupráci se starosty obcí, zástupci místních firem a organizací, vést charitní obchůdek a organizovat Tříkrálovou sbírku. Oceňuji, že svou práci dělá s optimismem a neustále hledá nové cesty, jak lidem přiblížit služby Charity,“ říká Jiří Smrčka, ředitel Charity Pelhřimov. Na Cenu Charity ČR ji navrhli její kolegové pro odvahu, houževnatost, empatii, energii, srdečnost a schopnost motivovat ostatní.

Jitka Koubová dokáže rozdávat radost nejen v práci, ale i prostřednictvím své tvořivosti. Vyrábí dekorace a dárky pro dobročinný „**Obchůdek Dobromysl**“ i pro charitní jarmarky. Svou lásku vkládá i do péče o včely, zahradu a staré věci, kterým dává nový život. Nezůstává lhostejná ani k osudu opuštěných a trpících zvířat. Ve svém posledním proslovu v roli ředitelky uvedla: „Děkuji za všechna nová setkání, výzvy i zkušenosti, které mi tato cesta přinesla. Jsem vděčná klientům i jejich rodinám a s úctou smekám před pečujícími.“

Veronika Rybáčková

Sbírka na Charitu

ve farnostech
českobudějovické diecéze

2. 11. 2025

Příspěvím do sbírky během nedělní bohoslužby podpoříte služby Charity v českobudějovické diecézi.

Pomáháme všem lidem v nouzi – nemocným, seniorům, samoživitelům, hendikepovaným, opuštěným dětem, jsme tu při mimořádných událostech ...

Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat.

Na věž kostela ve Lnářích byla uložena nová časová schránka

V souvislosti s rekonstrukcí bývalého kláštera bosých augustiniánů ve Lnářích byla 2. září 2025 z makovice věže kostela Nejsvětější Trojice vyňata časová schránka s historickými dokumenty. V úterý 16. září 2025 pak byl do nové časové schránky vložen další vzkaz budoucím generacím. Tato schránka byla opětovně uložena do makovice kostelní věže. Sérii popisovaných událostí symbolicky završilo požehnání opraveného kříže na vrcholu věže duchovním správcem farnosti Blatná, P. JCLic. Mgr. Rudolfem M. Huškem, v pátek 26. září.

Foto: Vladimír Červenka

Pamětní spis z roku 1933

Foto: Vladimír Červenka

Pohled do otevřené historické časové schránky.

Foto: Vladimír Červenka

Nová časová schránka.

Kostel Nejsvětější Trojice přiléhá k objektu bývalého augustiniánského kláštera a historicky patří Římskokatolické farnosti Blatná. Kostelní věž pak zakoupil – společně s celým areálem bývalého kláštera – od Konventu Řádu bosých augustiniánů v roce 2021 Jihočeský kraj. V klášterním areálu již 60 let funguje Psychiatrická léčebna Lnáře. Loni byla zahájena celková rekonstrukce všech objektů léčebny včetně kostelní věže za zhruba 100 mil. Kč.

Časová schránka z roku 1933

Původní časová schránka má válcový tvar a je zhotovena z měděného plechu. Je 26 cm vysoká s průměrem 10 cm. Uzavřena byla zaletovaným plochým měděným víkem. K jejímu otevření a prohlídce uložených předmětů došlo v kanceláři Ing. Zdeňka Majera, ředitele Psychiatrické léčebny Lnáře. Ve schránce byly nalezeny dva pamětní spisy (z let 1933 a 1985) a šest mincí z doby první republiky s nominálními hodnotami 1 Kč (1 ks, rok 1924), 50 h (1 ks, rok 1922), 25 h (1 ks, rok 1933), 20 h (1 ks, rok 1922) a 10 h (2 ks, rok 1922 a 1932).

Rukou psaný pamětní spis z roku 1933 byl sepsán jménem tehdejšího představeného konventu Řádu bosých augustiniánů ve Lnářích, převora a současně faráře P. Jana Procházky od sv. Aloise, a byl vyhotoven a podepsán P. Václavem M. Vystřilem, II. kaplanem lnářské farnosti. Dokument vznikl při příležitosti opravy kostelní věže a postavení báně. Začíná slovy „*Ad laudem et gloriam Ss. et individuae Trinitatis (K chvále a slávě nejsv. a nerozdlílné Trojice.) Amen.*“ Obsahuje soupis všech řádových

bratří pobývajících v době opravy v klášteře, jakož i v všech řemeslníků na ní pracujících, včetně jejich bydliště a náboženského vyznání (katolické, československé); u všech osob je uveden rok narození. Zajímavé jsou též informace o aktuální demografické, konfesijní i politické situaci ve Lnářích roku 1933 a v neposlední řadě o celkových nákladech na stavbu: asi 35 000,- Kč.

Druhý pamětní spis je z roku 1985 a připomíná opravu střechy kostela a věže po velké vichřici v listopadu 1984. Krátký text je napsán psacím strojem. V hlavičce je soudobé razítko děkanského úřadu v Bělčicích; je podepsán tehdejším administrátorem excurrento farnosti Lnáře, P. Jiřím Mrázem z Bělčic, a doplněn historickým razítkem děkanského úřadu v Bělčicích z druhé poloviny třicátých let minulého století.

Nález i prohlídka časové schránky byly fotograficky zdokumentovány, pamětní spisy oskenovány a spolu s fotografiemi mincí byly vytištěny pro potřeby zainteresovaných subjektů. Originály všech artefaktů včetně původní schránky byly odevdány do úschovy Městského muzea Blatná.

Nová časová schránka

Zkompletování nového vzkazu budoucím generacím a jeho vložení do připravené schránky se konalo v úterý 16. září 2025 opět v kanceláři ředitele Psychiatrické léčebny Lnáře. Nová schránka je zhotovena z nerezového plechu a na víku má vyražený letopočet 2025. Byly do ní vloženy mimo jiné následující písemnosti a předměty:

- pamětní spis obsahující přehled klíčových událostí v areálu

Požehnáání renovovaného kříže na věži P. Rudolfem M. Huškem

Otevírání historické časové schránky se účastnil i duchovní správce farnosti P. Rudolf Maria Hušek (uprostřed).

kostela Nejsvětější Trojice a kláštera od data uložení předchozí časové schránky v roce 1933 až po současnost, provedený ve dvou verzích – rukopisné a tištěné. Spis byl podepsán jmenovitě Ing. Zdeňkem Majerem (ředitel Psychiatrické léčebny Lnáře), Ing. Pavlem Kaňkou (vedoucí projektu rekonstrukce budov Psychiatrické léčebny Lnáře), Mgr. Vladimírem Červenkou (místostarosta obce Lnáře), Ing. Josefem Honzem (starosta obce Lnáře) a P. JCLic. Mgr. Rudolfem M. Huškem (duchovní správce Římskokatolické farnosti Blatná)

- pamětní spis stavební firmy Auböck, s. r. o, která provádí rekonstrukci
- reprodukce původních pamětních spisů z let 1933 a 1985
- foto oltářního obrazu Nejsvětější Trojice od Petra Jana Brandla z kostela ve Lnářích, vytvořený ze soukromé iniciativy v souvislosti se zapůjčením obrazu Národní galerii Praha pro výstavu „Petr Brandl: příběh bohéma“ ve Valdštejnské jízdárně v Praze (říjen 2023–únor 2024)
- pamětní kartička k 300. výročí vysvěcení kostela Nejsvětější Trojice ve Lnářích dne 13. 12. 1723, vydaná roku 2023 ze soukromé iniciativy
- soudobá pohlednice Lnář
- šest kusů platných mincí v nominálních hodnotách 50, 20, 10, 5, 2 a 1 Kč

Soubor písemností a předmětů byl před vložením do schránky fotograficky zdokumentován. Schránka byla poté uzavřena, utěsněna klempířským tmelem a umístěna do renovované a pozlacené makovice kostelní věže.

Mgr. Vladimír Červenka, místostarosta obce Lnáře

Historická návštěva veselské farnosti

V neděli 14. září, kdy si zdejší farnost připomíná titulární slavnost Povýšení sv. Kříže, zavítal do Veselí na pozvání otce Ladislava Prokse apoštolský nuncius Mons. Jude Thaddeus Okolo.

Arcibiskup Okolo se narodil 18. prosince 1956 v Kanu v Nigérii. Na kněze byl vysvěcen 2. července 1983, na biskupa 27. září 2008. V roce 1990 vstoupil do diplomatických služeb Svatého stolce a působil na apoštolské nunciatuře na Srí Lance, Haiti, Antilách, ve Švýcarsku, Austrálii, ve Středoafričské republice, Čadu, Dominikánské republice, v Irsku a byl apoštolským delegátem v Portoriku. 1. května 2022 se na základě jmenování papeže Františka stal novým apoštolským nunciem v České republice. Kromě rodné igboštiny a hauštiny, která je jazykem oblasti, ze které pochází, hovoří anglicky, italsky, francouzsky, německy, španělsky a také česky.

Slavnostní bohoslužbu, které se účastnil i starosta města, sloužil v češtině. V kázání zmínil, že ani on nezná odpověď na mnoho otázek, týkajících se třeba utrpení. Na konci bohoslužby pochválil nunciuse veselský Chrámový sbor. Uvedl, že je překvapen kvalitou sboru v tak malém městě, výkonem varhaníka Jiřího Emmery a samotným programem, který sbor zpíval.

Mimo jiné zazněly části Kyrie, Gloria, Sanctus a Agnus Dei ze skladby Missa Quarta veselského hudebníka Tomáše Vránka, který jejich uvedení i dirigoval. Tato mše vznikla jako poděkování českobudějovickému biskupovi Vlastimilu Kročilovi, který byl před nástupem do biskupského úřadu veselským knězem. Zástupci farníků manželé Horákové se svou dcerkou Michaelou předali nunciovi na památku český studijní překlad Bible a suvenýry z našeho města. Blatské kroje představila baráčeknická obec Vitoraz Veselí nad Lužnicí.

Po mši svaté následoval společný oběd ve farním areálu, na který byli pozváni všichni účastníci bohoslužby. Pan nuncius setrval ještě dlouhou chvíli poté. Po rozloučení usedl za volant, zamával a odjel.

Sympatický diplomat mluvil převážně česky. Jeho široký úsměv pohládl přítomné po duši a přispěl tak k příjemné atmosféře celé akce. Návštěva Jeho Excelence patří mezi výjimečné události v historii naší farnosti i města.

Marie Hadravová

Pout' ke Stožecké kapli

V neděli po Nanebevzetí Panny Marie – letos to bylo 17. srpna – připutovala přibližně stovka poutníků ke Stožecké kapli, aby uctila Pannu Marii a setkala se s diecézním biskupem Mons. Vlastimilem Kročilem, který poutní mši svatě předsedal.

Dřevěná kaple Panny Marie byla vystavěna v hlubokých šumavských hvozdech ve výšce 950 metrů nad mořem v roce 1791 volarským kovářem Jakoubkem Klauserem jako poděkování za zázračné vyléčení zraku. Pro údajně léčivé účinky místního pramene a kvůli zázračnému obrazu Panny Marie sem putovalo mnoho poutníků z Čech i nedalekých Bavor. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna 1920 se tu sešlo 5600 poutníků z obou stran hranic. Za komunistů kaple chátrala. Před pádem režimu ji opravil Jan Kocourek z Prachatic a 25. srpna 1990 ji znovu vysvětil českobudějovický biskup, pozdější kardinál Mons. Miloslav Vlk. Od té doby se zde konají poutě vždy v neděli po slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

„Stožecká kaple je moje srdeční záležitost,“ svěřuje se P. Karel Falář, duchovní správce farnosti Volary, kam kaple Panny Marie pod vrchem Stožec (německy Tusset) patří. „Od roku 1990 jsem tady nevynechal jedinou pout', dříve jsem poutní mše svaté doprovázel na klávesy nebo na kytaru.“ Poutníci letos připutovali z Čech, Moravy a z Německa pěšky nebo kyvadlovou dopravou ze Stožce. Panna Maria jim vyprosila slunečné počasí, a tak se mohlo tajemné poutní místo zaskví v celé své kráse i před diecézním biskupem, který zde byl poprvé. Spolu s P. Falářem koncelebrovali při poutní mši svaté P. Jan Mikeš, P. Jan Fatka a P. Yohan Injumala, duchovní správce sousední farnosti Haidmühle.

„Drazí spolubratři v kněžské službě, řeholníci a řeholnice, milí poutníci, bratři a sestry v Kristu, našem Pánu! Vydali jsme se na cestu a spěchali jsme ke Stožecké kapli, stejně jako se „vydala na cestu a spěchala do hor“ Panna Maria,“ obrací se diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil k poutníkům na začátku své promluvy. Hovoří v ní o tom, že samotná cesta životem je důležitá, že se má podobat putování Panny Marie. Ona je nám příkladem, vzorem a výzvou k následování. Její putování životem bylo na konci korunováno nanebevzetím. Předešla nás do nebeské slávy a tím se pro nás stává útěchou a nadějí.

„Slavnost Nanebevzetí Panny Marie nám připomíná, že jsme byli povoláni k tomu, abychom žili navěky. Cílem našeho života není prázdnota a temnota, ale světlo a láska, která je silnější než smrt,“ klade přítomným poutníkům na srdce biskup Kročil. „Dnešní liturgie nás vede k jistotě víry, že jsme byli stvořeni pro nebe.

Ježíš nám to říká slovy: „V domě mého Otce je mnoho příbytků, kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Odcházím, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“ (J 14,2-3) Cílem našeho života je trvalé společenství s Bohem, který je Absolutní a Věčný.“

Náš pozemský život den za dnem míjí a nezadržitelně spěje do věčnosti. Není jednoduchý, protože jsme lidé s mnoha omezeními a často klopýtáme a upadáme. Jeho prožívání je však velmi důležité, protože Bůh člověku neklade otázky při jeho příchodu na svět, ani mu je neklade při jeho odchodu z tohoto světa, On se ptá v průběhu života, ptá se během cesty, po které kráčíme. Kéž bychom dokázali pokaždé správně odpovědět na Boží výzvu jako Panna Maria! Tato „žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ nevyslovila své „Fiat!“ – „Ať se mi stane podle Tvého slova!“ jednou, při jedné příležitosti, nýbrž vyslovovala své „ano“ s Boží vůlí každý den.

V závěru své homilie vyzývá biskup Kročil poutníky: „Upírejme svůj zrak k Panně Marii! Právě u ní můžeme nacházet odpověď, kterou hledáme, neboť v jejím životě se veliké tajemství spásy už uskutečnilo a na jejím příkladu nám bylo zjeveno,“ a modlí se: „Kéž Panna Maria utěšuje naše bolesti a strasti – nechť mateřsky bdí nad duchovní cestou každého z nás! Amen.“

Stanislava Vitoňová